

носа на вносителитѣ, при което тѣ получаватъ една премия свръхъ официалния курсъ.

Презъ време на първия етапъ отъ развитието на българската камбиална политика, износителитѣ бѣха длъжни да преотстъпватъ на Б. н. банка въ десетъ дневенъ срокъ „отъ получаване съобщението за разполагане“ девизитѣ си и то по опредѣленъ отъ банката курсъ. Презъ това време, трѣбва да се подчертаятъ следнитѣ важни моменти: опредѣленитѣ въ края на 1923 г. курсове на Б. н. банка не бѣха подъ срѣднитѣ евентуални курсове на свободния пазаръ, така че трѣбва да се приеме, какво този режимъ, ако не е насърчавалъ, то не е и спѣвалъ износа на страната. Не е вѣрно, следователно, както мислятъ мнозина, че фактическата стабилизация на лева въ началото на 1924 г. е спѣвала износа на нашата страна. Това е най-важниятъ моментъ за нашия износъ презъ този периодъ отъ време и не е необходимо да набелязваме всички фази на развитие до 1933 г., до който периодъ въпросътъ се касае до по-голѣмо или по-малко смекчение, респ. зетѣгане на камбиалния монополъ. Като заключение може да се каже, че презъ това време стремехътъ на официалната камбиална политика е билъ по-скоро къмъ осигуряване на валутни срѣдства, отколкото къмъ повлияване на износа. Вториятъ етапъ отъ девизния режимъ на Б. н. банка се отличава съ изключителна сложностъ въ своята фактическа страна. Ние, обаче, ще се постареемъ да го изложимъ въ най-обща форма и до толкова, до колкото ни интересува тукъ.

Съ наредба отъ 8 септемврий 1933 г. се въведоха така нареченитѣ частни компенсационни сдѣлки, съ които се допускаше вносъ на редица стоки отъ първа необходимостъ, срещу износъ на нѣкои „трудно пласируеми“ стоки (плодове, зеленчуци, добитъкъ и др.). При това износителътъ преотстъпваше частъ отъ придобитата си отъ износа валуга на вносителя при „свободенъ курсъ“, който бѣ надъ официалния курсъ. Това решително значеше една премия за износа. Следващитѣ наредби непрекъснато категоризираха износнитѣ стоки съ огледъ на